

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris, Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ Coenobii In Bvrgos

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput I. De Novitiatu Sponsæ Christi. Divina Majestas eam à gravi
tentatione liberat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

LIBER QUARTUS

DE VITA

SOR. JOANNÆ

à JESU MARIA in Religioso & Clau-
strali statu.

CAPUT I.

*De Novitiatu Sponsa Christi. Divina
Majestas eam à gravi tentatione
liberat.*

*Religiosam
vitam am-
plecti est in
certamen
descendere
& cur?*

Sæculum deserere, Claustralem
statum amplecti ac inchoare, est
Eusebii Emisiani opinione tan-
tundem, atque in campum arenam-
vè ad cruentum ineundum certamen
descendere. In statu cœnobitico sem-
per ad majorem perfectionem & san-
ctimoniam contenditur. Hostis por-
rò Tartareus id nulla ratione pati po-
test. Hinc summo livore atque in-
vidiâ persequitur eos, qui in Asceti-
cam vitam velut, omnium virtutum
universitatem, se conferunt, quan-
doquidem in Monasterio ars DEO
serviendi eximè condisci potest. Sty-
gius hic hostis, ut D. Basilus loqui-
tur, idem prorsus agit, quod stultus
ille, qui solem oderat & quàm ma-

ximè averfabatur, cujus etiam radios
parieti illisos lapidibus impetebat,
quia sol eïpsum attingere ei; nocere
non poterat. Ita planè Apostata Spi-
ritus cum Cœlo rationem quoque
perdidit, perseveratque ut amens ac
delirus in suo malo proposito, aver-
sione atque odio, quod in Creato-
rem suum concepit. Quandoqui-
dem ergo attingere Altissimum eun-
demque lædere ei non licet, satagit
unicè in imagine DEI homine, ac po-
tissimum Religiosis Claustralibus
tanquam præcipuis, æstuantem vin-
dictæ cupidine animum refocillare ac
refrigerare. Notam hanc perspe-
ctamque alioquin veritatem ipsis ex-
perimentis ante alios condidit no-
stra Venerabilis Sor. Joanna à JESU
MARIA.

Verisipellis veterator Dæmon
haudquaquam moratus, primis ini-
tiis primæque ejus Novitiatus nocte
bellum ei indixit, caputque animi ejus
muni-

*Primâ No-
vitiâ no-
cto Dcomon
ad Religio-
sam vitam
deserendam
solicitat Jo-
annam.*

*Unde illa
plurimum
turbata &
anxia.*

munimentum obsidere; tela, machinæ ac arma ejus, & assultuum instrumentum erant notabili è fraude, arte veteratoriâ compositæ insinuationes, dum nimirum simplicem Joannam testè aggreditur sub velo ac specioso prætextu singularis gratiæ, quam ei DEUS in sæculari statu contulerat, ac per hoc palàm ostendebat, quàm ei grata fuerit antea vitæ ratio, ut plures alias noxias suggestiones præteream, quæ sociatâ prioribus conjunctis vitibus animam ejus acerrimè oppugnabant, subque involucro majoris boni eam instigabant, ad Religiosam vitam cum veste exuendam. Eiusmodi veneno Virgineum cor usque adeo serpens antiquus infecerat, obturbârat ac enervârat, ut inter sacrû saxumque, ut dicimus, hærens animus anxîâ dubietate scissus, in neutram sese partem resolvere, nihilque statuere posset. Erat eodem planè tempore in eo Sacro Parthenone Novitiâ Nobilis Domina Anna Maria de Hermosilla, de cujus vitæ sanctitate alia confici posset historia. Nobilis hæc Domina pariter maritata fuerat, dumque cum Viro suo in Rioja moraretur, advenit ad Civitatem Burgensem, in visum Sacrum Crucifixum, ac deinde Joannam nostram adiit ad colloquendum cum ea, tunc etiamnum adhuc Conjugio innexa, Ut igitur ambæ mutuo in conspectum venêre, Domina Hermosilla ad Joannam nostram ait: Amica mea charissima, bona tuæ Charitati nova nuncianda affero. Ambæ nos quidem nuac Matrimonii vinculo contractæ sumus, simul tamen etiam in Cœnobio D. Claræ Moniales erimus,

Prophetia hæc postmodum impleta est, dum scilicet prædicta D. Anna Maria post obitum mariti sui Religiosum in hoc Cœnobio habitum induit, & prorsum eodem cum Sor. Joannâ tempore Novitiæ fuit. Igitur Joannâ nostrâ in sua tentatione jam dictæ Dominiæ Cellam ingressâ, copiosis perfusa lacrymis ad eam ait: Sor, Anna Maria, quid mihi faciendum est? Ego professionem hic non faciam. Videtur vocatio ista ex DEO non esse, neque spiritus ejus, qui me huc adduxit. Ah quàm vera mihi præcinebant ac vaticinabantur Carmelitani Patres! Nunc dicta eorum errore meo comprobantur. Antè memorata Novitiâ Anna Maria, quæ admodum prudens, discreta, sanctæque vitæ fuerat, conabatur Joannam magno spiritûs fervore, validis rationibus in medium adductis solari & confirmare. Amantissima Soror ajebat, impossibile est ut non bonus te spiritus ad Monasterium istud adduxerit. An non Divinæ istius vocationis lumen rationis atque intelligentiæ tuæ primordia illustravit? An non hæc vocatio memoriæ tuæ ac intimis animæ præcordiis aliossimè impressa, constanter in te viguit? Nonne cum sanctis doctisque viris consultâsti, qui omnes eam comprobârunt, asseverâruntque hanc veram esse vocationem, talemque quam in conscientia sequi tenearis? Nonne id ita etiam declaravit D. Archi-Episcopus Pastor tuus, Pater tuus spiritualis, tuus superior? Et id quidem non improvidè ac festinanter, sed multo-um consilio ac deliberatione accuratâ item ac diligenti rei investigatio-

nc.

ne. Ad hæc omnia annon, oro te, DEUS ipse hoc opus probavit confirmavitque, dum tibi ad eum finem subito sanitatem donavit? Itane DEUS patret miracula ad ingratum sibi opus confirmandum? Age nunc, quod ratio docet, quod exigit conscientia, quod viri docti comprobant, quod declarat Superior, imò quod ipse confirmat DEUS, possitne vel ausit alius quisquam asserere, id fallaciam imposturamque esse Diaboli, nisi Diabolus ipse? Certa securaque esto amica mea Soror que Spiritum DEI te huc induxisse, contrarium vero cogitare, nihil est aliud, quam tentatio Diaboli, qui charitatem tuam gestit à recto veræ vocationis tramite abducere, atque securam bene-
 nectione felicitateque privare. Verum quidem est, Sor. Joannæ animam tam altè fundato sermone pro eâ vice tranquillitati redditum; at verò malus Genius, qui quantum ei fas est propriis nostris affectibus ad nos irretiendos utitur, cogitabat propensionem Charitatis Sor. Joannæ in pauperes non incommodam sibi ansam fore, eam denuò aggrediendi atque tentandi, specialiter quòd juvenes, speciosas, bene institutas educatasque neptes in S. Ludovici Monasterio Novitias reliquisset. Assumit ergo formam Christi Crucis affixi, eique sic apparuit irato admodum torvoque vultu. Tum voce horrendâ in fulgetri ac tonitru ferè modum eam allocutus: Apage hinc, inquit, apage, facesse ab oculis meis tu, quæ tam impudenter mihi tergum obvertisti: tu ingrata. Quid respondere vales? An non in Evangelio est scriptum,

quòd beneficia pauperibus præstita mihi exhibeantur? & è contra, quæ illis negantur, mihi negentur? Quòd igitur tu nunc pauperes deserueris, tantundem est, ac si me deseruisses. Quid absque te nunc neptes tuæ incipient, quæ te eis assistente in Monasterio quietæ atque colatæ erant? Juvenes ac speciosæ sunt, quid sine præsidio mediisque necessariis agent, nisi solum ut Cœnobium deserant? Quis malorum peccatorumque quæ indè sequi necesse est reus erit nisi tu, quæ intemptivo fervore tuo hæc omnia accersivisti? Inaurata tali pietatis colore tela tenerum Sponsæ Christi cor acutissimè configebant ac penetrabant, eratque ei fraudulenta hæc exprobratio, gravissima tentatio. Nihilominus tamen convertite se ad DEUM aitque illi: Mi Domine ac DEUS animæ meæ, vide, quia vim patior: responde pro me, nam ego quid respondere debeam, ignoro. Non te faret mi dulcissime, Domine, non alio me animo tergum, sæculo obvertisse, nec alia de causa, Sactum hunc Parthenonem ingressam, nisi solum ut quæram te, ansamque peccandi averruncem. Si ergo ego in hoc per ignorantiam errore sum lapsa, tu me iterum reduce ad viam rectam, qui es ipsemet via, instrue me, qui es veritas, illumina me, quia tu es lux vera. Non mea in me voluntas, sed unica tua fiat. Non equidem es nescius, nullâ me alia cupiditate, nullo teneri desiderio, præterquam ut SS. tua voluntas in me semper impleatur. Ad horum verborum sonitum Stygius hostis in terram corruit, perinde ac muri Jericho evanesco.

Tandem tamen efficiat Conventus sermone animo tranquillatur.

Item alio astu tentatur à Dæmone.

Ad Joannæ preces Tareum phantasma cho evanesco.

Kk

cho ad tubarum clangorem, evanuit-
que notabili cum tumultu, Sponsam-
que Christi in terrore, tremore, la-
mentis ac fletibus dereliquit. Verùm
brevis pòst nitida fulgidaque lux triste
hoc nubilum dispulit, & serenum
suum ei reddidit, Seraphicus videlicet
Pater S. Franciscus ei appatens, suavi-
que ac mansueta voce eam allocutus;
» Ne, inquit, flevris filia mea, ne fle-
» veris, non tu hac in vocatione er-
» rasti, sed voluntatem Altissimi im-
» plevisti. Malignus hostis tibi se vi-
» dendum dedit, qui juxta malitiam
» suam te querit perturbare & con-
» tristare. Redi rursum ad te metipsam
» & bonum animum habe. Non de-
» sinet ille quidem te persequi, atta-
» men ut illi etiam crepent illa, tu in
» Ordine meo pacificè vives. Favente
» hac auti verborum suavissimorum
» aspiratione, cor Joannæ ad se rediit,
» atque subinde confortata ad Sanctū
» ait: Mi Seraphice Pater, respice
» meam necessitatem, opitulare mihi,
» nec me deferas. Hostium meorum
» ingens est numerus, ego verò omni
» me solatio destitutam reperio. Ne
» time, filia mea, reponerebat P. Seraphi-
» cus, ne time, curam ego tui geram,
» certa quæ omnino sis, me nusquam tibi
» defuturum. Cura ut sublimi perfe-
» ctione DEO deservias, Divina verò
» Majestas ad solarium tibi, Neptium
» tuarum fataget; tu verò semper ultra
» progredere, neque retro respice. Mi
» P. ait Sor. Joanna sicut ego volun-
» tatem DEI cupio implere, ita &
» DEUS agat, quod à me expetit. His-
» te Paternam suam benedictionem ei
» elargitus disparuit Sanctus. Ab eo
» tempore Altissimi Sponsa, omnia In-

*Sanctusque
Franciscus
eam con-
fortat.*

ferorum machinamenta sprevit, & in
Religiosa quiete, suæque animæ tran-
quillo, velut Cymbula favētibus auris
iter sui Tyrocinii decurrebat. Quan-
tò autem ad suæ Professionis portum
accedebat propius, tantò etiam effe-
rator erat turbo Avernalis. Auditus
est truculentus Dæmon ei minari ac
dicere: comminaturum se illi corpus,
ni ab eo Parthenone discedat. Dum
quandoque in Sacro Odæo seu Cho-
ro Tertia caneretur, invasit ibi Joan-
nam nostram, unaque & prædictam
Annam Mariam ingenti furore. Ra-
ptabat post se utramque per solum,
tamque graviter capita earum terræ
allisa concussit, ut si non aliæ Sorores
aquâ lustrali eis opem tulissent, totali-
tèr utramque Novitiam discerpisset.
At verò cum in hac tum aliis ejusce-
modi pugnis semper Stygius hostis
victus succubuit. Si nos ei resistimus,
fugit à nobis; fugâ sibi consulit, si
tentationum suarum; rethnas fraudes-
que cognosci perviderique à nobis
advertit. Ideoque opponunt se illi
Servi DEI, eique magno animo cer-
tamen offerunt, ille verò inaurat illi-
nitque arma ac tela suæ in pugnatio-
nis, specioso pigmento virtutis, ut Ser-
vi Domini Stygium virus sub specie
boni proficuique medicamenti sum-
mant, quod fraudis genus crebrius
villo alio ex voto cedit, uti id D. Hie-
ronymus (*Ep. ad Latam*) indicat. Sem-
per se ille, inquit S. Leo (*Serm. 8. de
Nativ.*) transfiguratur in Angelum lu-
cis, noctem vertit in diem, diemque in
noctem, ut Servos DEI decipere va-
leat. Tali astu atque Strategemate hic
usus est Dæmon. Quò verò ei certior
esset victoria, boni Angeligeli faciem
induit.

*Ei jam
tranquilla
diva palam
minatur
Dæmon.*

*Et infert,
unacum
eius Tyro-
cinii sociis,
quas im-
maniter
rapit.*

*Nova in
Joannam
tempestas
tentationis
incumbit.*

induit, Cœpit ergo veterator Sor. Joannæ insufflire, non posse illam eo in statu DEO servire, præterens turbationem animi ac spiritûs, inquietudinem animæ, anxietatem cordis atque conscientiæ, certa esse hujusce suæ veritatis argumenta: parumque referre an mens ac intentio sanæ sint, si in eligendis mediis erraverit. Porro quòd in hac electione mediû errâit, liquidò constare ex prædicta inquietudine animæ suæ: quandoquidem, qui DEUM ex corde quærunt, quieto, lato & alacri sunt animo, cùm ipsa è contratio à primo suo in Cœnobium ingressu, nunquam non gravi laboret tristitia, atque hinc sole clarîus elucere, DEUM ab se non quæri, vel ut minimùm non rectis mediis, vili- que averis & erroneis quæri. Vafro illo testoque susurrio, animam ejus ariditate maximâ ita obtexit atque obnubilavit, ut præ cœcitate mentis voluntas etiam titubaret fraudemque hujus mendacii pro veritate acciperet. Cœpit ergo à D. Archi-Episcopo tanquam, uti rebatur, istius mutationis auctore animo averti & abhor- rere. In Cœnobio ipso nihil ultra erat, quod ei placere posset, eratque tali pacto cor ejus totum implexum & obvolutum tristitiâ cogitationibusq; quo modo è Monasterio egredi posset. Nihil illa tum perpendit hujus exitûs incommoda, quæve hominum judicia, qui sermones eum sequerentur, quin neque sui honoris meminit, non mentem subiêre pudor & ignominia necessariorum & amicorum, neque scandalum, quod esset datura. Solum versabat animo modum, qui conduceret eique con-

veniret ad foras exeundum. Delibe- rabat secum dicens in sua mente: quomodo rem instituam? Nullum est mihi pallium, quo operiar, nullæ suppetunt ædes, quibus ab hominum consortio segregata deliteam. Hortu- lanus Monasterii proximè ad Clau- stri hujus ambitum degit, noctu ego me ad ejus domum conferam, atque hinc deinceps tacita, dum silent omnia, nemine advertente extra Urbem ad Carmelitanas vadam, scio quòd pronæ promptæque me recipient. Ubi ergo istud Joanna sic apud se decrevisset, abiit, ut suam Cognatam Annam Mariam de Hermosilla su- per ea re consuleret. Igitur Cellam ejus ingressa, Soror, inquit, ego hinc, nullam contradictionem morata, ab- scedere statui. JESUS! millies JE- SUS! respondet ei Anna Maria. Quid Soror ais? Quid ais? Redi ad temetipsam. Hoc si facis, quid totus mundus dicet! Soror, respondit Joanna, dicat quod volet mundus, quisque suam sequatur opinionem, abeundum omninò mihi est & salutî consulendum. Bene res habet, ait iterû D. Anna Maria. Si tua tibi salus est cordi, ubi melius illam, quàm in hoc Sacro Pathenone reperies? Ubi a- liam domum Sacram ita Orationi aptam invenies ut ista est? Estne toto Orbe Angelorum Chorus, qui Virginum istarum Choro æquipara- ri queat? Nonne die nocteque Di- vinis laudibus occupantur? Ubi locorum pari te charitate recipient, tam amanter in omni necessitate tibi subvenient, uti in hoc Monaste- rio? Ah Soror mea, nunquid vides apertam hanc tentationem

*Clem è
Monasterio
abire dispo-
nit.*

*Vide quan-
tum labores
Demon ut
à vera vo-
catione ex-
sequenda
hominem
avertat.*

esse! Quid porro aliud quærit Dæmon, quàm ut propositum ejus adimpleas? Redi ad teipsam, nec te superari patiaris. Mira res! Oppositio hæc tam fundata rationibus, nullum tamen in corde animoque Joannæ alioquin docili, fructum parere potuit. Quippe ubi sola voluntas imperium obtinuit, intellectuque prædominatur, nulla superest humana ratio ac modus ad eam pervincendam.

*Superioro
consilio irri-
to palam
absumptis
impetrat.*

Appetebat jam Professionis emit- tendæ dies, agebaturque ut D. Archiepiscopus adveniret, atque de libertate itemque voluntate profitendi Joannam percontaretur; hanc ut necessitatem evitaret Joannæ, illic è Monasterio egredi constituit, eaque mente Abbatissam adiit, & ait: Non est mihi in Ordine isto permanendi aut professionem emittendi animus, ideoque bona veniã Reverendissimæ Dominæ hinc discedere volo. Antistita hæc insigni pollebat prudentiã, conabaturque magna solertiã, penetrantibus rationibus ac denique omni possibili modo egressum istum Sorsori Joannæ dissuadere. Ut verò vidit frustra esse omnia, neque Joannam ullã ratione permanere velle, eandem allocuta est; ut sequitur: Filia, equidem ego adlaboravi, ut exitum istum quoquomodo tibi dissuaderem, non quidem eã ratione, quasi nos tuã egeamus præsentia, sed quia metuo ne postquam bonum deserueris, perditionem invenias. Quod verò adduxi ad te retrahendam à proposito, non ab alio quàm Charitatis fonte processit. Hisce tamen haud obstantibus, liberum tibi adest voluntatis arbitrium, & si ais permanere nolo, abi-

cyus. Recogites tamen velim, propriã te sponte discedere, nos veidè te neutiquam ejicere. His dictis jubet Antistita ambas Ostiarias cum omnibus Sororibus convenire. Omnesque unã ad portam accessere summã cum admiratione. Posthæc jubet utramque portam ab Ostiariis aperiri, Joannæque manu prehensã seriã benignitate ad eam dicit: En filia, jam portæ patent, si abire vis, abi in nomine Domini. Mira res! ad primum passum Joannæ hæsit immota, in hortu ère pilli, erectique steterè, pallebant ora cepitque sudore disfluere, & corpore toto intremiscere: tum ad Abbatissam, nolo, inquit, nec possum hinc abscedere. Credo sanè, responder Abbatissa, nolle te, nec posse ab hoc S. Al- ceterio recedere. Siquidem dum Joannæ à Claustræ porta ad exteriorem, si- ve Cœnobii januam decimo aut duodecimo passu distantem, progredi vellet, apparuit illi Christus Servator noster totus cruentus atque ad eam voce, quæ animam ejus quàm maximè penetraret, ait: Quid agis Jo- anna? tandemne abis ac me deseris? Bene est. Si tu me deserere vis, nolo, tamen ego te deserere, quippe quæ tanti mihi constiteris. Pervolve li- brum paginaeque totius vitæ tuæ atque memoriæ, ac vide sis, quantum mihi debeas. Aspectus ac verba Divini hujus Domini, Sponsam ejus ita rigentem, immobilem, viriumque impotentem, ut jam diximus, reddidit. Abjecit se mox ad Abbatissæ pedes, veniamque facti multis calentibusque oravit lacrymis. Abbatissa porò eam à terra levavit, brachiisque suis strinxit, velut sapiens ac blanda Mater,

*Jamque
absumptis
mivo ostiu-
ro retinetur.*

per-

peramanterque eam solata est. Similiter & cæteræ Sorores Joannam amplexabantur, flebantque præ animi teneritudine, velut veræ, ac germanæ Sorores: eratque omnium simul æquæ ingens gaudium ex eo quòd viderent Joannam apud se mansuram, quàm tristitia fuerat ob ejus abiturientis moestissimum vale sibi dictum.

Hicce omnibus ita actis, ubi Sponsa Christi plenè ad se rediit, circumstantiaque hujus tentationis in corde suo expendit, tanto ejus animus pudore affectus fuit, ut cuperet, si fieri poss., se ipsam effugere, velut is, qui suimet ipsius umbram horret. Sola ergo in suam Cellam concessit, ibique cordi suo dolendi moras indulxit, solum uberrimis rigavit lacrymis, nè oculos quidem aulâ in Cælum attollere. Dum ergo sic Joanna pœnitens, gemit ac lamentatur, apparet ei Gloriosa Cœli Regina cum ambobus Patriarchis Dominico & Francisco Sanctaque Matre Clara, Sancti isti acceptam manu Joannam deduxerunt ad pedes supremæ mundi Reginæ dicentes: O Clementissima Cœlorum Regina, oramus, tua Majestas velit huic desolatæ Sanctissimi Filii tui Sponsæ sicens esse ac propitia, quippe quæ nescierit quid ageret, cum hinc abscedere voluit. Benignissima Mater Joannam suam blandissimo suorum oculorum aspectu contuebatur aitque: Ignosco illitam ex mea quàm Filii mei parate. Non sum nescia propriæ voluntatis eam sponte non errasse, ideoque meretur veniam. Humani generis inimicus judicium illi rationemque obtudit ac obtenebravit, fray-

deque vicit. Quòd verò Filius meus, labi eam errore isto siverit, ad utilitatem animæ ejus est factum. Atque his Cœlestis visio disparuit. Ancilla porrò Domini quæ antehac in caliginosa tristitiæ nocte versabatur, novo ex orto lætitiæ lumine, in proposito suæ vocationis est confirmata; jamque majore professionis ardebat desiderio, quàm vitæ. Quod transultoribus, hoc Joannæ nostræ usivenit. Recedunt hi retrorsum aliquod passuum intervallo, ut saltus antrotrorsum tantò sit protensior. DEUS nobiscum agit inquit Gerson, instar providæ Matris, quæ in ambulando filium suum tantisper destituit ut cadat, Matremque tantò ardentius imploret, quò illa infantem suum post lapsum tantò affectuosius soletur eisdemque blandiatur. Non aliter agit cum suis DEUS, uti in hac sua probata charaque Sponsa vidimus. Solum sibi eam in tentatione reliquit, & usque ad lapsum destituit, qui lapsus erat ejus permissio, ut Sponsa Divinum Sponsum suum tantò ardentius implorare ac quærere posset, & postmodum repertum eò tenacius uti Patrem ac Sponsum tenère atque complecti: & vicissim ille eandem tanquam Sponsam ac filiam solaretur & amabilius ei adblandiretur.

CAPUT II.

De Professione Venerabilis Virginis Sor. Joanna: & quæ in ea contigerunt.

D. Joannes Evangelista, audivit in Cælo vocem Angelorum multorum qui dicebant: Gaudeamus & exultemus & demus gloriam ei, Altissimo scilicet ac Omnipotenti

kk ; DEO

Graviter
de suo ab-
eundi cona-
in confun-
ditur Jo-
anna.

Cur Deus
homines
etiam sibi
charos labi
sinat.